

Zeven
tinten
wit

**ZEVEN
TINTEN
WIT**

Remmelt Mastebroek

Scholten Uitgeverij

Zeven tinten wit

Remmelt Mastebroek

Eerder verschenen onder de titel: De waterboot

© 2018 Scholten Uitgeverij BV
Burgemeester Drijbersingel 25
8021 DA Zwolle
info@scholtenuitgeverij.nl
www.scholtenuitgeverij.nl

Omslagontwerp: Scholten Uitgeverij
Binnenwerk: Piet Versteeg
Foto achterflap: freativefotografie.nl
Tekstcorrectie: Janneke van Hoven
Drukwerk: www.drukcase.nl

1e druk, september 2018
ISBN: 978-94-92959-14-0
NUR: 320

Een deel van de opbrengst van dit boek (het schrijversdeel) gaat naar Stichting Beter Boek, die hiermee (wees)kinderen van levensonderhoud en een opleiding voorziet.

Stichting Beter Boek is geregistreerd bij de Kamer van Koophandel Gooi- en Eemland onder nummer 32118913.
Bankrekeningnummer NL76INGB0005148576.

Voor meer informatie m.b.t. deze stichting en/of de andere boeken van Remmelt Mastebroek: www.remmeltmastebroek.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording or any other – except for brief quotations in printed reviews, without the prior written permission of the publisher.

Voor Petra

*Als je ooit van me weggaat,
ga ik gewoon met je mee.*

Inhoud

Deel 1: Helderwit	11
Deel 2: Roomwit	35
Deel 3: Gebroken wit	47
Deel 4: Vuilwit	89
Deel 5: Ijswit	127
Deel 6: Zilverwit	165
Deel 7: Sneeuw wit	255
Epiloog	279
Verklarende woordenlijst	281
Verantwoording en dank	283
Andere boeken van dezelfde schrijver	285

Ik verlang ernaar dat hij mij kust.
Mijn liefste rust tussen mijn borsten.
Wat vind ik je mooi. Jouw wangen geuren naar kruiden
en je lippen zijn als lelies, waar de mirre vanaf stroomt.

*En ik vind jou mooi, mijn liefste. Het is heerlijk om met
jou samen te zijn.*

*Je borsten zijn net twee jonge gazellen, die grazen in een
veld vol lelies.*

Ik ben van mijn geliefde en mijn geliefde is van mij.
Je bent als de fontein die de tuinen besproeit, de bron
die helder, sprankelend water geeft.

*Och prinses, wat loop je sierlijk. De welvingen van je li-
chaam lijken door een meesterbeeldhouwer ontworpen.
Je navel lijkt op een sierlijke kelk, je buik op een schoof
tarwe.*

Kom, laten we samen het veld ingaan.
Daar zal ik mij aan je geven.
Hou mij dicht tegen je aan.
Het vuur van de hartstocht brandt met hete vlammen,
door de HEER ontstoken.

Uit: Hooglied (de Bijbel)

Proloog

Gabriëlle

Ik hou van je, Sil. Als je ooit van me weggaat, ga ik gewoon met je mee.'

1

Helderwit

1

Gabriëlle

Ze kijkt naar de man die tegenover haar zit, aan het net schoongemaakte, nog vochtige tafeltje van Strandpaviljoen Zandzeebar. Ze zitten binnen, achter het beschermende glas. Houtblokken in de openhaard die midden in de blauwgeverfde ruimte is aangelegd, knetteren af en toe terwijl de verwarmingsradiator naast hun tafeltje plofgeluidjes maakt.

Buiten stormt het. De wind giert over de duinen en zweept de golven op. Wit schuim hoopt zich op in de branding en op het harde, natte zand waar de golven stukslaan. Een paar meter verderop striemt het rulle zand tegen de ramen van het half op het strand en half in de duinen gebouwde eethuisje. Een windvlaag tekent figuren op het strand, terwijl een volgende ze weer uitveegt en er nieuwe achterlaat.

Ze ziet hoe hij zijn handen geopend op tafel legt, alsof ze de hare zoeken. Ze legt haar handen in de zijne en streelt met haar vingers zijn handpalmen. Ze voelt het eelt, ze ziet de kleine wondjes die waren veroorzaakt door houtsplinters en de laatste restjes van wat conserveringsvet moet zijn onder zijn kortgeknipte nagels. Zijn handen zien er nu al stukken beter uit dan een jaar geleden, toen ze hem leerde

kennen. Toen zaten ze zo vol kloven en waren ze zo scherp en hard van het eelt, dat hij haar pijn deed als hij haar aanraakte. Ze had hem geleerd zijn handen te verzorgen, beter voor zichzelf te zorgen.

Ze draait zijn rechterhand om en speelt gedachteloos met de splinternieuwe trouwring die aan zijn ringvinger glanst. Geen enkel krasje ontsiert de ring. Alsof hij, behalve einde-loze trouw, ook perfecte liefde symboliseert.

Een jong meisje, waarschijnlijk een scholier die een zakcentje wil bijverdienen op het eiland, staat bij hun tafeltje. In haar hand heeft ze een morsig opschrijfboekje.

‘Twee koffie, alsjeblieft,’ bestelt Gabriëlle.

‘Twee koffie,’ herhaalt de gastvrouw, terwijl ze langzaam de eenvoudige bestelling van haar eerste – en waarschijnlijk enige – klanten van die dag in het boekje schrijft. Dan draait ze zich om en verdwijnt achter de balie om de bestelling klaar te maken.

‘Het is ook niet eenvoudig om zo’n bestelling te onthouden, in deze overvolle tent,’ grinnikt Sil bijna onhoorbaar.

Opnieuw kijkt Gabriëlle naar Sil, de man die ze sinds een paar dagen haar echtgenoot mag noemen, met wie ze nu op huwelijksreis is op Terschelling. Ze ziet zijn blik door de wat vreemd ingerichte ruimte dwalen. Ze volgt zijn ogen en herkent oriëntaalse, Afrikaanse, oud-Engelse en oer-Hollandse invloeden. Twee versleten, groene chester banken tegen de helderblauwe achtermuur lijken te mistaan in de als huiskamer ingerichte ruimte, maar passen bij nader inzien naadloos in het allegaartje van meubilair en stijlen. Een gitaar hangt aan de muur, veel te dicht bij de open haard, waardoor de hals van het instrument zichtbaar

kromgetrokken is. Lampen laten hun spaarzame licht schijnen door het tamelijk donkere etablissement.

‘Zandzeebar...’ denkt Sil hardop. ‘De inrichting heeft wel wat weg van het Tanzaniaanse eiland Zanzibar. Zanzibar – Zandzeebar. Leuke woordspeling.’

Hij lacht een beetje en kijkt zijn jonge vrouw uitdagend aan, voldaan om zijn eigen spitsvondigheid.

Ze voelt zich warm worden onder zijn blik.

‘Zullen... zullen we dansen?’ vraagt ze.

Zijn glimlach verandert in een wat dommige gezichtsuitdrukking.

‘Dansen? Ik? Hier? In Zanzibar? Ik bedoel... in deze Zandzeebar? Je weet toch dat ik een ouderwetse, degelijke opvoeding heb gehad? Dansen hoorde daar echt niet bij, hoor. Dansen – niets voor mij! Dat kan ik niet. En ik wil dat ook niet.’

‘Schuifelen dan?’ probeert ze.

‘Plakdansen, bedoel je? Ik dans niet met vreemden,’ grapt Sil.

‘Ik ook niet,’ antwoordt ze.

De geur van versgemalen koffie kriebelt in haar neus, terwijl het dienstertje in de weer is met de melkopschuimer die een hard, sissend geluid maakt.

‘Koekje erbij?’ klinkt de stem van het meisje achter de balie. Kennelijk verwacht ze geen antwoord, want nog voor Gabriëlle of Sil heeft kunnen reageren, legt ze op ieder schofeltje twee koekjes.

‘Ik... ik wil een kind, samen met jou!’ fluistert Gabriëlle, terwijl haar vingers nog altijd met zijn ring spelen.

Ze kijkt omhoog, zoekt zijn ogen. Even voelt ze zich onzeker.

‘Jij... jij toch ook?’

Ze voelt zich opgelucht als ze hem ziet glimlachen. Een blos trekt over haar wangen. Haar lichaam begint te tintelen, te gloeien. Haar hart bonst wild, haar ademhaling versnelt.

‘Ik ben nog niet eens een week getrouwd!’ protesteert hij.

‘Ik weet het; ik immers ook.’

Ze kijkt hem in de ogen en ziet hem jongensachtig naar haar lachen. In zijn ogen leest ze zijn verlangen naar haar, waardoor haar hartslag verder versnelt.

Ze buigt zich zo ver mogelijk voorover en fluistert: ‘Ik wil met je vrijen!’

‘Ik ook met jou, maar... nu? Hier? Eerst wil je dansen, en nu... wil je vrijen,’ fluistert hij terug, terwijl zijn glimlach breder wordt. ‘Overigens was dat vrijen ook geen onderdeel van m’n puriteinse opvoeding,’ zegt hij er glimlachend achteraan.

‘Het appartement is best ver,’ zegt Gabriëlle.

Hij duwt zijn stoel achteruit, staat op, buigt zich voorover en kust de licht gezwollen lippen van zijn vrouw.

‘Ons appartement is maar drie minuten lopen. En als we rennen, zijn we er in anderhalve minuut.’

Haar stoel krast over de houten vloer als ze hem achteruit duwt.

Hij pakt haar hand, pakt daarna haar jas en houdt hem voor haar open.

‘Wie er het eerst is,’ zegt ze, terwijl ze met een hand de deur van de strandbar opendoet en probeert met haar andere hand haar jas dicht te houden.

‘Morgen drinken we de koffie en komen we betalen,’ hoort ze Sil naar het meisje roepen.

Schaterlachend rennen ze de storm in.

2

Sil

‘**M**eer dan gisteren, maar minder dan morgen? Wat bedoel je daar nu mee?’

‘Nou, gewoon...’

‘Wat? Wat nou gewoon? Hoezo minder dan gisteren, maar meer dan morgen?’

‘Minder dan morgen, maar meer dan gisteren,’ corrigeert Sil de vrouw die naast hem ligt. ‘Ik hou meer van je dan gisteren, maar minder dan morgen. Dus iedere dag hou ik meer van je.’